

Sygn. akt I C 1103/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: st. sekr. sąd. E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2016r. w S. sprawy

z powództwa J. S. i D. T.

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę kwoty 8.474,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powodów J. S. i D. T. kwoty po 4.196,49 zł (słownie: cztery tysiące sto dziewięćdziesiąt sześć złotych i 49/100) na rzecz każdego z powodów wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12.07.2011r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powodów J. S. i D. T. kwoty po 995,50 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych i 50/100) na rzecz każdego z powodów tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 149,62 zł (sto czterdzieści dziewięć złotych i 62/100) tytułem zwrotu wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków.

Sygn. akt I C 1103/14

UZASADNIENIE

Powodowie J. S. i D. T. wnieśli o zasądzenie od **pozwanego (...) S.A. w W.** na rzecz powodów kwoty 8.474,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.07.2011 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, doprecyzowując /k. 161 akt/, że zasądzenia na rzecz powodów kwoty dochodzonej w pozwie, jak i kosztów procesu domagają się w częściach równych.

Na uzasadnienie zgłoszonych żądań powodowie argumentowali, iż w dniu 11.06.2011r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd J. K. marki J. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu, wystawioną przez (...) S.A. w W.. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 14.872,20 zł.

W dniu 30.01.2014r. poszkodowany przeniósł na mocy umowy cesji na powodów wierzytelność przysługującą mu z tytułu przedmiotowej szkody. Pismem z dnia 07.02.2014 r. powodowie domagali się zapłaty dodatkowej kwoty 8.474,27 zł tytułem odszkodowania, zarzucając pozwanemu celowe zaniżenie należnego odszkodowania. W

odpowiedzi pozwany podtrzymał swoje stanowisko w kwestii wysokości szkody, wskazując że ewentualna dopłata możliwa będzie po przedłożeniu przez powodów rachunków za naprawę pojazdu.

Pozwany (...) S.A. w W. żądał oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Podniósł, iż w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił poszkodowanemu kwotę 14.782,20 zł tytułem odszkodowania. W ocenie pozwanego wypłacona kwota odszkodowania pozwala na przywrócenie auta powoda do stanu sprzed kolizji.

Obliczając wysokość należnego odszkodowania pozwany zastosował urealnienie cen części zamiennych oryginalnych i materiałów z uwagi na fakt, że na rynku dostępne są części zamienne, w tym części o odpowiedniej jakości, o zróżnicowanych cenach, w tym cenach znacznie niższych aniżeli ceny części zamiennych, wynikające z systemu E./A., a ponadto zastosowanie tych części daje gwarancje przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Wskazał, że wierzyciel powinien współdziałać przy wykonywaniu zobowiązania z dłużnikiem, a więc winien przedłożyć faktury i rachunki dokumentujące poniesione koszty naprawy i rodzaj użytych do niej części celem wykazania w niniejszym procesie roszczenia.

Nadto w niniejszym sprawie wypłata dotychczasowej kwoty za uszkodzenia w pojeździe, w ocenie pozwanego, spełnia kryteria kosztów niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych.

Pozwany – powołując się na orzeczenie SN z 07.07.2011r., II CSK 635/10 - kwestionował również datę początkową, od której strona powodowa domagała się odsetek ustawowych wskazując, że odsetki w razie sporu co do wysokości odszkodowania należą się od daty wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. był właścicielem samochodu marki J. (...) o nr rejestracyjnym (...). W dniu 11.06.2011 r. doszło do kolizji drogowej, w której kierujący samochodem marki M. (...) uderzył w bok samochodu J. (...). W dacie tej kolizji samochód J. K. nie posiadał żadnych uszkodzeń. Wcześniej w samochodzie była naprawiana lampa, błotnik, lusterko i felga, przy czym uszkodzenia te znajdowały się z tyłu po prawej stronie. Po szkodzie z 11.06.2011r. J. K. sprzedał samochód nie naprawiając go, za kwotę 6.500 zł.

dowód : zeznania świadka J. K. /k.83 akt/.

Właściciel pojazdu kierowanego przez sprawcę kolizji z 11.06.2011r. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. (**bezsporne**).

W dniu 11.06.2011 roku poszkodowany zgłosił w (...) S.A. w W. szkodę komunikacyjną z ubezpieczenia OC . (**bezsporne**), **nadto:**

dowód : zgłoszenie szkody w aktach szkody.

Ubezpieczyciel sporządził kosztorys wysokości szkody w pojeździe poszkodowanego, w której wycenił wartość naprawy na kwotę 14.872,20 zł. W piśmie z dnia 08.08.2011r. ubezpieczyciel zawiadomił J. K. o przyznaniu odszkodowania w wysokości 14.872,20 zł. Kwotę przyznanego odszkodowania wypłacono J. K.. (**bezsporne**), **nadto:**

dowód : kosztorys, pismo z 08.08.2011r. w aktach szkody.

W dniu 30.01.2014r. J. K. zawarł z J. S. i D. T. – współnikami spółki cywilnej (...) w S. umowę w formie pisemnej, w której przelał na nich wierzycelność z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną z 11.06.2011r., należnego od

zobowiązanego do naprawienia szkody z tym, że przelew ten nie dotyczy kwoty 14.872,20 zł, którą do dnia zawarcia umowy zobowiązany do odszkodowania wypłacił już dla cedenta.

(...) spółki cywilnej poinformowali w piśmie z dnia 30.01.2014r. ubezpieczyciela o zawarciu umowy cesji i zmianie osoby wierzyciela. **(bezsporne), nadto:**

dowód : umowa cesji z dnia 30.01.2014r. /k.19 akt/, pismo z dnia 30.01.2014r. /k.20 akt/, umowa spółki cywilnej z dnia 14.10.2005r. /k.21-23 akt/.

(...) spółki cywilnej sporządzili prywatną kalkulację naprawy auta na kwotę 23.346,47zł. W piśmie z dnia 07.02.2014 r. D. T. odwołał się od decyzji (...) S.A., żądając dopłaty do odszkodowania w wysokości 8.474,27 zł. Odwołanie nie zostało uwzględnione.

dowód : kalkulacja naprawy z dnia 21.03.2013 r., pismo z dnia 07.02.2014 r., pismo (...) S.A. z 12.03.2014r. - w aktach szkody.

Koszt naprawy uszkodzonego samochodu J. (...) nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 11.06.2011r., ustalony w sposób zalecany przez producenta tego pojazdu, uwzględniający uszkodzone elementy ujawnione i opisane przez pozwanego ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego, wynosi 23.265,18 zł brutto, przy przyjęciu stawek 80/90 zł/rbh. W kalkulacji uwzględniono ceny części nowych i oryginalnych. Zastosowano potrącenie 15% wartości drzwi tylnych prawych. W dacie szkody nie były dostępne części alternatywne do pojazdu J. (...) nr rej. (...). Wartość pojazdu według stanu sprzed szkody wynosiła 38.600,- zł brutto.

dowód : pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu szacowania szkód w pojazdach B. S. /k. 112-132 akt/.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron trzeba było w pierwszej kolejności zauważyć, iż nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu, że w dniu 11.16.2011 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której samochód J. K. uległ uszkodzeniu. Pozwany nie kwestionował również zasady istnienia swej odpowiedzialności odszkodowawczej wobec powodów, przyznając, że jego poprzednika prawnego łączyła z właścicielem auta kierowanego przez sprawcę kolizji umowa ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej oraz nie kwestionując legitymacji materialnej czynnej powodów, wywiedzionej z umowy cesji wierzytelności, zawartej z poszkodowanym J. K..

Strony różniły się natomiast co do oceny wysokości należnego powodom odszkodowania. Strona powodowa stała bowiem na stanowisku, że wypłacone przez pozwanego ubezpieczyciela odszkodowanie było zaniżone. W konsekwencji dochodzone w niniejszym procesie roszczenie stanowiło różnicę pomiędzy odszkodowaniem wypłaconym przez ubezpieczyciela a należnym wg strony powodowej.

Przystępując do oceny poruszanych w niniejszym postępowaniu kwestii należało przy tym zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 kc).

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 kc i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 03.124.1152 z późn. zm.). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Sąd zważył także, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Określenie pojęć "szkody" i "odszkodowania" w razie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, następuje na gruncie kodeksu cywilnego, bowiem zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. W istocie jednak powszechnie przyjmuje się, że naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Pod względem ekonomicznym (wartości świadczenia) występuje w takiej sytuacji "ekwiwalentność" obu postaci świadczeń odszkodowawczych, przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensaty szkody (por. uchwała SN z 12.10.2001r., III CZP 57/01, OSNC 2002/5/57).

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem (por. wyrok z dnia 07.08.2003r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410) szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy.

Podzielając w zupełności przytoczone stanowisko i ustalając koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego z zakresu szacowania szkód w pojazdach B. S..

W opinii pisemnej /k. 112-132 akt/ biegły oszacował po sporządzeniu kosztorysu naprawy systemem A., iż koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody określa kwota 23.265,18 zł brutto, przy zastosowaniu stawek zakładów (...) kategorii Cechu S., w których to zakładach przeprowadza się największą ilość napraw. Biegły wskazał, że w dacie szkody nie były dostępne części alternatywne do pojazdu J. J. S-T..

Do opinii powyższej strony nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń. Analiza treści pisemnej opinii biegłego B. S. pozwalała na uznanie, że były ona fachowa, logiczna i wiarygodna. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł oraz proces dochodzenia biegłego do wniosków stanowiących konkluzję opinii.

Istotnym było również, że strona pozwana nie powołała zarzutów, ani nie wykazała okoliczności, mogących podważyć fachowość i wiarygodność opinii. Pozwany nie wykazał w szczególności podnoszonego przez siebie zarzutu, iż zasadnym było zastosowanie urealnienia cen części zamiennych oryginalnych i materiałów z uwagi na fakt, że na rynku dostępne są części zamienne o zróżnicowanych cenach, w tym cenach znacznie niższych aniżeli części wynikające z systemu A., których zastosowanie daje gwarancję przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. Jak wynika z opinii biegłego sądowego B. S., w aktach samego pozwanego ubezpieczyciela znajdował się sporządzony przez niego raport optymalizacji do wykonanej kalkulacji naprawy, z którego wynikało, że do pojazdu J. (...) z 2003r. nie występują części alternatywne.

W tej sytuacji Sąd uznał, iż przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego B. S., określającego koszt przywrócenia auta do stanu sprzed szkody przy przyjęciu średnich stawek rynkowych stosowanych na lokalnym rynku oraz

zakładającego niezbędność użycia części oryginalnych, stanowił miarodajną podstawę dla określenia wysokości należnego powodom odszkodowania.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd przyjął, że koszt naprawienia auta wynosił 23.265,18 zł. Pomniejszając tę kwotę o 14.872,20 zł z tytułu już wypłaconego odszkodowania, ustalono, że zgłoszone roszczenie tytułem dopłaty do odszkodowania zasługuje na uwzględnienie w części co do kwoty 8.392,98 zł, tj. na rzecz z każdego powodów w równych częściach po 4.196,49 zł, o czym orzeczono jak w pkt I wyroku i oddalając powództwo w pozostałym zakresie jak w pkt II wyroku.

W odniesieniu do żądania zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd zważył, iż stosownie do treści art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Sąd nie podzielił przy tym zarzutu pozwanego, powołującego się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.07.2011r.(II CSK 635/10). Sąd zważył, że zgodnie z przywołanym przez stronę pozwaną orzeczeniem, w przypadku, gdy ustalenie odszkodowania nastąpiło według cen z chwili wyrokowania, trzeba uznać, że należy się ono w tej wysokości, jeżeli ceny te były wyższe od występujących wcześniej, dopiero od tej chwili. Zatem od chwili ustalenia odszkodowania można mówić o opóźnieniu się dłużnika w zapłacie odszkodowania ustalonego według tych cen i w konsekwencji dopiero od tej chwili można zasądzić od niego odsetki za opóźnienie.

Ustalając wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego, który oszacował wartości części na podstawie cen występujących w dacie szkody. Opinii tej w omawianym zakresie nie kwestionowała strona pozwana, a w konsekwencji brak było podstaw dla przyjęcia, iżby w niniejszej sprawie ustalono odszkodowanie według cen z chwili wyrokowania, uzasadniających odstępstwo od reguły ustanowionej w art. 817 kc.

Zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie poglądem (por. wyrok SN z 18.11.2009r., II CSK 257/09, LEX nr 551104) świadczenie ubezpieczyciela polegające na zapłacie odszkodowania jest uzależnione od zajścia przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c.). Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.). Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy. Gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okaże się niemożliwe, świadczenie powinno zostać spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 k.c.). Oznacza to, że spełnienie świadczenia w terminie późniejszym może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością.

Jednocześnie akcentuje się, że żaden przepis prawa z zakresu ubezpieczeń nie daje podstaw, aby ustalenie przesłanek odpowiedzialności zakładu, wysokości odszkodowania łączyć z jakimkolwiek toczącym się innym postępowaniem. Artykuł 817 k.c. nakłada na zakład ubezpieczeń obowiązek aktywnego, samodzielnego wyjaśnienia okoliczności wypadku i wysokości szkody (por. wyrok S.A. w Poznaniu z 06.07.2005r., I ACa 18/05, LEX nr 175174).

Podzielając przytoczone stanowisko Sąd zważył, że będący profesjonalistą pozwany ubezpieczyciel nie wykazał istnienia żadnych przeszkód dla wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia wysokości świadczenia w terminie określonym w art. 817 § 1 kc.

O kosztach jak w pkt III wyroku orzeczono na podstawie art. 100 zd.2 k.p.c., w zw. z art. 108 § 1 kpc, w zw. 99 kpc, w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804). Sąd zważył, że powodowie ulegli w bardzo nieznacznej części swego żądania (ok. 1%).

Ogół kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową wynosił 1.991,- zł, na co składały się kwota 424,00 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 1.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17,00 zł opłata skarbową, kwota 350 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego. W tej sytuacji uwzględniono wniosek strony powodowej i zasądzone w częściach równych na rzecz każdego z powodów kwoty po 995,50 zł.

O kosztach postępowania jak w pkt IV wyroku Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 108 § 1 kpc, art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 83 ust.2 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) i nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 149,62 zł tytułem zwrotu części wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków na wynagrodzenie biegłego w zakresie, w jakim nie zostały dotąd pokryte z zaliczek stron.